

1. KAPITOLA



Zatímco sluníčko stoupalo vysoko na oblohu, náměstím Pod Besídkou se rozléhalo veselé volání: „Dobré ráno!“

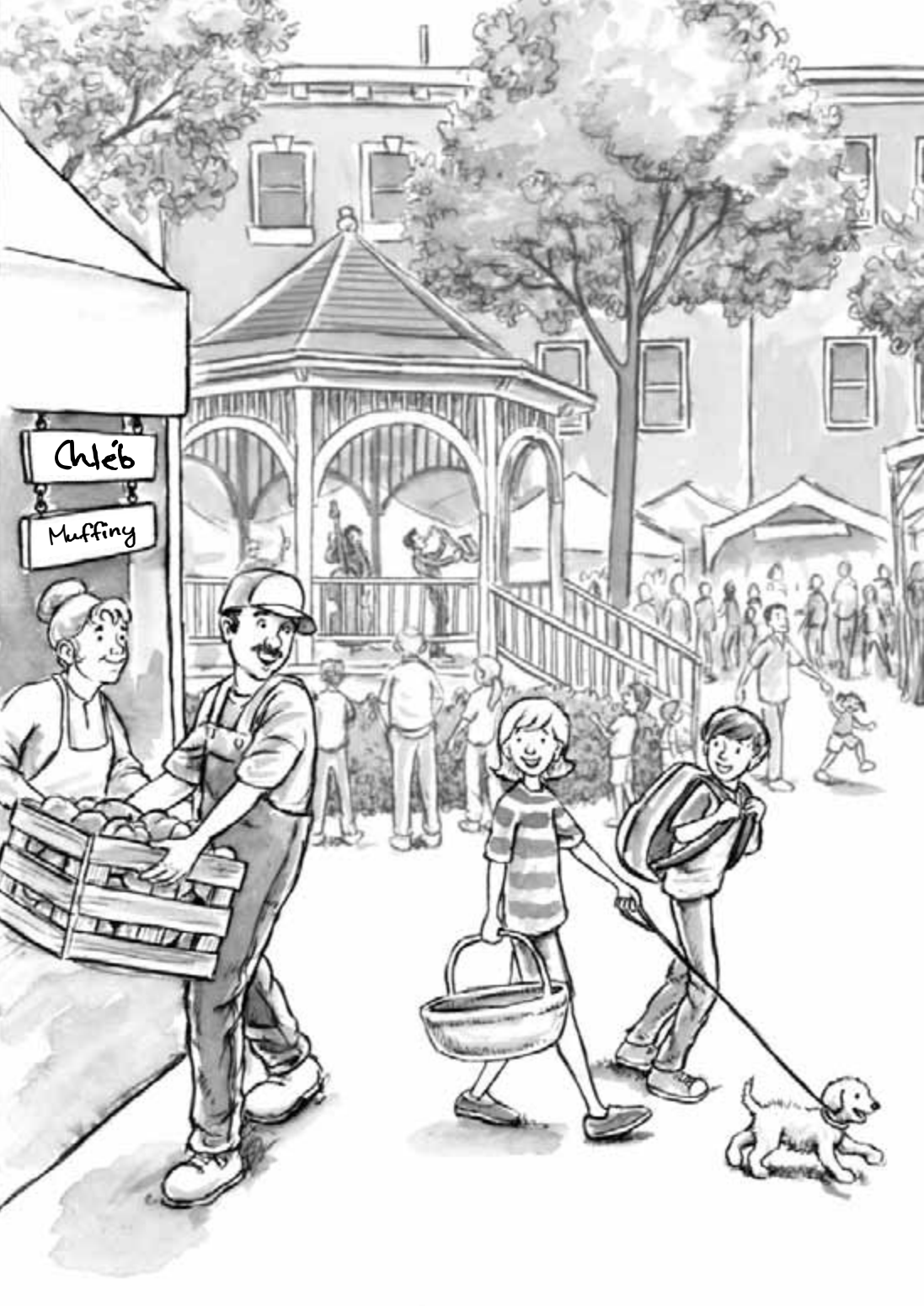
Lidé ve stáncích začali rozkládat na pultech svou pestrobarevnou nabídku a zdravili se s dnešními prvními zákazníky. Celé náměstí bzučelo veselým švitořením a vzduch voněl po kávě a čerstvě upečených skořicových

rohlíčcích. Nahoře na besídce hráli tři kluci veselou melodii.

„Dobré ráno!“ volala osmiletá dvojčata Magda a Karlík na své kamarády. Karlíkův batoh byl plný voňavých dobrot k snídani. Magda svírala v jedné ruce velký slaměný košík a ve druhé psí vodítko. A na konci toho vodítka si vykračovalo chundelaté zlatavé štěňátko s tmavým flíčkem kolem jednoho oka, který připomínal pirátskou pásku. Magda se pyšně usmívala. Amigo poskakoval na velikých štěněcích tlapkách a byl přitom neuvěřitelně roztomilý.

„*Haf!*“ vyštěkl najednou Amigo a napnul vodítko v Magdině ruce.

„Uviděl svého brášku!“ zasmál se Karlík. Ukázal na druhou zlatavou chlupatou kouli, která se vyřítila ze stánku s nápisem Mexické dobroty, jenž patřil jejich kamarádu Juanovi.



Chleb

Muffiny

Juanovo štěně, Niño, vrtělo ocáskem tak zběsile, až připomínalo malou vrtuli.

„*Haf, haf, haf!*“ Obě štěňátka po sobě vesele skákala a kutálela se po zemi tak dlouho, až převrhla pytel se sladkými bramborami.



„Jejda,“ zamumlala Magda. Rozmotala Amigovo vodítko a brambory posbírala.

„Ále, to nevádí,“ prohodil Juan a ústa roztáhl do širokánského úsměvu. „Moc rád vidím, jak si Niño hraje s Amigem. Když jsem byl

malý, také jsem si takhle hrál se svým bráškou!“

Magda a Karlík se zasmáli.

„Amigo vypadá skvěle,“ pokračoval Juan. „Řekl bych, že se mu život s vámi v hotelu U Zvířátek líbí!“

„Zbožňuje to tam!“ přitakala Magda vesele.

„Amigo je kamarád se všemi hosty,“ vysvětloval Karlík. „Dokonce i s kočkami!“

„To rád slyším,“ odpověděl Juan, zatímco vybaloval krabici s ananášem. „Mějte se krásně, vy dva. Jsem rád, že jste se zastavili!“

„Tak zatím ahoj,“ zavolali Magda a Karlík a zamávali mu. Přešli ulici k vysokému starému domu z hnědého pískovce s čerstvě natřenými vchodovými dveřmi. Nad nimi stál velký nový nápis Hotel U Zvířátek.

Magda a Karlík se oba na nápis podívali a zazubili se od ucha k uchu. Když prvně



přijeli na náměstí Pod Besídkou, dům jejich prapratety Šafránky byl jen obyčejný hotel pro lidi, jenže byl tak zchátralý, že do něj žádní hosté nechodili. Potom si Juan poranil kotník a Magda a Karlík se museli postarat o Niňa – a vtom si uvědomili, že hotel je přece

perfektní místo i pro všechna zvířátka. A hned měli obrovský úspěch! Právě teď měli například za hosty šest zlatých rybiček, dvě kočky, tři psy, králíka, čtyři morčata a –

„Uíííí!“ Z nitra hotelu se rozlehl uši drásající vrískot, až Karlík, Magda i Amigo nadskočili leknutím.

Magda pevně sevřela Amigovo vodítko a opatrně zatlačila do nebesky modrých dveří.

„Uíííí-uíííí-uíííí!“ Křik přicházel odněkud shora.

Karlík za sebou pečlivě zavřel dveře, aby nemohlo žádné zvířátko utéct.

Ozvalo se další zavřískání, jako když u nástupiště brzdí vlak.

Magda se zahihňala a pověsila Amigovo vodítko na věšák vedle dveří. „Každou chvíli začne zpěv,“ poznamenala.



Karlík si rychle přitisknul dlaně na uši.

A přesně v ten okamžik se dolů ze schodů rozezvučelo: „*Viva Las Vegas! Viva Las Vegas!*“ Znělo to, jako když někdo škrťí operní pěvkyni.

Amigo zaklonil hlavu: „*Au-uuuuu!*“ zavyl.

„Elvis se probudil,“ pronesla Magda. Položili s Karlíkem košík a batoh na recepční pult a pospíchali nahoru podívat se na svého nejnovějšího hosta.